

• 1363 •

CHƯƠNG 33

Tiêu Trường Cầm Đoản Y Lưu Hoàng

Trương Vô Kỵ đi dắt hai con ngựa lại, cùng Triệu Mẫn chạy vào quan nội. Chàng nghĩ thầm nếu quả thực nghĩa phụ bị Cái Bang bắt giữ thì thể nào họ cũng dùng ông làm con tin để hiếp chế Minh Giáo nên nhất thời chắc chưa dám làm hại ông ta nhưng thể nào cũng bị chúng làm nhục, còn Chu Chỉ Nhược băng thanh ngọc khiết, gặp phải tay Trần Hữu Lượng gian trá hiểm độc, thêm Tống Thanh Thư vô liêm sỉ, nếu bị bức bách chắc chỉ còn đường chết. Chàng nghĩ bụng như thế, hận không có cánh bay nhưng Triệu Mẫn lại đang bị thương nên không thể nào ngày đêm chạy một mạch thẳng đến Lô Long.

Tối hôm đó hai người trú lại một tiểu khách điểm, Trương Vô Kỵ nằm trên giường càng nghĩ càng lo, bèn đi đến bên cửa sổ phòng Triệu Mẫn, thấy nàng thở đều, đang lúc ngủ say. Chàng đến quây chiếu quĩ lấy bút nghiên, viết một lá thư nói là việc đang khẩn cấp, nhất định phải ngày đêm không nghỉ ra đi, bao giờ xong việc sẽ tìm cách gặp lại nhau, dặn nàng dưỡng thương cho chu đáo, cứ thư thả không việc gì phải vội về nhà. Chàng lấy chiếc nghiên chặn trên lá thư để ngay trên bàn rồi nhảy ra cửa sổ, ra sức chạy về hướng nam.

Sáng hôm sau chàng liền tìm mua ngựa, trên đường đi liên tiếp đổi thay, suốt ngày đêm ở trên đường, chỉ vài ngày đã đến Lô Long. Mặc dầu chàng đuổi nhanh như thế nhưng trên đường lại không gặp Trần Hữu Lượng và Tống Thanh Thư, có lẽ vì ban đêm chàng chạy trên đường thì Trần Tống hai người lúc đó đang ngủ trong khách điểm thành thử không gặp họ.

Lô Long là một thành phố lớn của tỉnh Hà Bắc, đời Đường là nơi đóng đô của Tiết Độ Sứ, qua đời Tống đời Kim mấy lần chiến tranh bị phá hủy rất nhiều, dân cư đông đúc nhưng nguyên khí đến nay vẫn chưa hồi phục. Trương Vô Kỵ chạy khắp các đường lớn đường bé ở Lô Long, các trà lâu tửu quán nhưng lạ lùng làm sao chẳng gặp một tên ăn mày nào. Chàng lấy làm mừng nghĩ thầm: "Cả một thành phố lớn như thế này mà trên đường không có một tên ăn xin nào, quả thực chuyện không phải tầm thường. Trần Hữu Lượng nói Cái Bang tụ họp nơi đây quả đúng không sai, có lẽ bọn ăn mày lớn bé đều đi tham kiến bang chủ cả rồi. Chỉ cần tìm được nơi bọn chúng gặp

nhau là có thể thám thính được có thực nghĩa phụ và Chỉ Nhược bị họ bắt giữ hay không?". Chàng tìm kiếm khắp các nơi từ miếu mạo, đền đài, từ đường, quảng trường như không thấy chút dấu mối nào, lại đi khắp các thôn trang gần chúng quanh nhưng cũng không thấy chút tung tích gì.

Đi đến chiều, càng tìm kiếm chàng càng nôn nóng, bỗng chợt nghĩ đến cái thông minh của Triệu Mẫn: "Giá như có nàng ở bên cạnh thì ta đâu có đến nỗi thúc thủ vô sách như thế này". Chàng đành đi tìm một khách điểm nghỉ ngơi, ăn cơm chiều xong ngủ một giấc, đến khoảng canh hai thì nhảy lên mái nhà nhìn bốn chung quanh xem tình hình ra sao.

Chàng đưa mắt nhìn bốn bề thấy đâu đâu cũng yên tĩnh, không nơi nào có vẻ như giới giang hồ tụ họp, còn đang lo âu, bỗng thấy một tòa lầu cao nơi góc đông nam còn đèn đuốc sáng trưng, nghĩ thầm: "Nhà này nếu không phải giới quan quyền thì cũng là kẻ giàu có, ắt không có liên quan gì đến Cái Bang...". Vừa nghĩ tới đây, bỗng chàng trông thấy như có bóng người thoát một cái, ai đó từ trên lầu đã nhảy xuống nhưng vì khoảng cách quá xa nên không nhìn rõ, nghĩ thầm: "Không lẽ có lục lâm hào khách nào đến ăn cướp nhà giàu có kia? Mình cũng không có việc gì làm, đi theo xem thử thế nào".

Chàng bèn thi triển khinh công, chạy đến gần căn nhà lớn đó, phi thân nhảy qua tường, bỗng nghe có tiếng người nói:

- Trần trưởng lão quả thật nhiều chuyện, rõ ràng tất cả đã ước định đến mồng tám tháng giêng sẽ tụ tập ở Lão Hà Khẩu, vậy mà lại cấp tốc báo tin truyền đến bảo bọn mình ở đây chờ. Y đâu phải là bang chủ mà nói gì là ai cũng phải theo, thật vô lý hết sức.

Tiếng nói đó nghe vang vang nhưng giọng điệu có vẻ bức tức chỉ nghe cũng biết là người trong Cái Bang đang bàn chuyện nội bộ. Trương Vô Kỵ vừa nghe xong lấy làm mừng rỡ.

Tiếng nói đó từ đại sảnh truyền ra, chàng mon men đến gần, thấy tiếng bang chủ Cái Bang Sử Hỏa Long nói:

- Trần trưởng lão quả là hết xảy, cái tên Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn con mẹ kia, hai chục năm qua biết bao nhiêu người trên giang hồ đi kiếm y, đêch có ai thấy được chút lông rụng, ngửi được hơi rắm nào của y vãi ra, vậy mà Trần trưởng lão thò tay là tóm được ngay, không nói chi bản bang không ai bằng mà trong võ lâm cũng có đứa nào làm được đâu ...

Trương Vô Kỵ vừa mừng vừa lo, nghĩ thầm tung tích của nghĩa phụ mình đã biết được rồi, trong Cái Bang không có cao thủ nào thật là ghê gớm, chuyện cứu ông ra không phải là khó khăn nên đến gần ghé mắt nhìn qua khe cửa.

Chỉ thấy Sử Hỏa Long ngồi chễm chệ nơi chính giữa, Truyền Công, Cháp Pháp hai trưởng lão, Chương Bổng long đầu và ba tên trưởng lão tám túi khác ngồi bên dưới, lại thêm một người trung niên mập mạp ăn mặc sang trọng, trông tướng tá quần áo ra vẻ một người giàu có nhưng trên lưng lại đeo sáu cái bị. Trương Vô Kỵ thẳm gật đầu: "Đúng rồi, thì ra có một đại tài chủ ở Lô Long là đệ tử Cái Bang. Bọn ăn mày tụ tập ở nhà một tay cự phú thì làm sao có ai nghĩ đến được".

Lại nghe Sử Hỏa Long tiếp lời:

- Trần trưởng lão đã đưa tin đến nói bọn ta chờ ở Lô Long, hẳn cũng có lý do. Chúng ta mưu toan đại sự, con mẹ nó, cái đó, cái đó, mình phải hết sức cẩn thận mới được.

Chương Bổng long đầu nói:

- Bang chủ mình giám, quần hào trên giang hồ tìm kiếm Tạ Tốn cũng chỉ vì muốn chiếm đoạt thanh đao Đồ Long võ lâm chí tôn mà thôi. Bây giờ thanh đao đó không có trong tay Tạ Tốn, mình đã làm đủ cách uy hiếp có, đánh lừa có, nặng có nhẹ có, y vẫn nhất định không thổ lộ nơi dấu thanh đao. Bọn mình thành ra chỉ bắt được một thằng mù, ngoài việc mời y ăn uống nhậu nhẹt, có ích lợi gì đâu? Cứ theo ý huynh đệ, mình cứ tra khảo y một phen cho thật nặng xem y có nói không nào?

Sử Hỏa Long vội vàng xua tay:

- Không được, không được đâu, dùng biện pháp nặng có khi làm hỏng việc lớn, cứ đợi Trần trưởng lão về, lúc đó bàn bạc cho kỹ hãy hay.

Chương Bổng long đầu mặt lộ vẻ bất bình, dường như không vui khi thấy chuyện gì bang chủ cũng phải nghe theo lời Trần Hữu Lượng.

Sử Hỏa Long lấy ra một phong thư, đưa cho Chương Bổng long đầu nói:

- Phùng huynh đệ, người lập tức đi Hào Châu, đưa phong thư này cho Hàn Sơn Đồng, nói là con trai y đang ở trong tay mình, bình an vô sự, chỉ cần Hàn Sơn Đồng nghe lệnh của bản bang, chúng ta sẽ đổi đãi với con y thật tử tế.

Chương Bổng long đầu nói:

- Chuyện đưa thư nhỏ nhặt này, việc gì mà phải đích thân huynh đệ đi mới xong?

Sử Hỏa Long mặt hơi sẫm xuống nói sẵng:

- Nửa năm nay bọn Hàn Sơn Đồng thanh thế lớn lắm, nghe nói dưới tay y, con mẹ nó, có những gì Chu Nguyên Chương, Từ Đạt, Thường Ngộ Xuân là

bọn đánh trận ra trò lắm. Lần này ta nói Phùng huynh đệ tự mình ra đi, trước là thuyết phục Hàn Sơn Đồng qui thuận bản bang, sao cho y tâm phục khẩu phục, lại quan sát xem y và các tướng lĩnh có đứa nào ra hồn không, kể đến thám thính xem bọn Minh Giáo lực lượng con mẹ nó có cái gì ghê gớm. Công việc Phùng huynh đệ gánh vác nặng nề như thế sao lại bảo là nhỏ nhặt được?

Chưởng Bổng long đầu không dám phản đối gì thêm liền nói:

- Xin tuân lệnh bang chủ sai bảo.

Y nhận lấy phong thư, quay sang Sử Hỏa Long hành lễ rồi ra khỏi sảnh. Trương Vô Kỵ nán lại nghe thêm chỉ thấy bọn họ bàn về việc sau này Minh Giáo, Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi các phái qui thuận rồi Cái Bang sẽ hưng thịnh uy phong ra sao. Xem ra dã tâm của Sử Hỏa Long không to lớn như của Trần Hữu Lượng, chỉ mong Cái Bang độc bá giang hồ, xưng hùng võ lâm cũng đã thỏa nguyện lắm rồi, chứ không nghĩ tới chuyện chiếm được giang sơn lên ngôi hoàng đế, trong lời ăn tiếng nói dùng những chữ thật là nham nhở thô tục. Chàng nghe một hồi cảm thấy chán ghét, nghĩ thầm: "Chắc là nghĩa phụ và Chỉ Nhược bị giam nơi đây, ta đến cứu họ ra trước đã, rồi sau đó sẽ trừng trị tên ăn mày khoác lác, vô liêm sỉ này một trận".

Chàng nhún một cái, nhẹ nhàng nhảy lên một cây cao, nhìn chung quanh bốn phía, thấy dưới một cái lầu cao có mười tên đệ tử Cái Bang tay cầm binh khí, đi qua đi lại tuần phòng, xem ra đó là chỗ giam giữ Tạ Tốn và Chu Chỉ Nhược.

Chàng tuột xuống khỏi cây, đi đến bên cái lầu, náu mình sau một tòa giả sơn, đợi hai tên đệ tử Cái Bang đi tuần qua rồi liền chạy ngay đến nhảy vọt lên. Trên lầu đèn đuốc sáng trưng, chàng bèn hụp xống bên ngoài cửa sổ, lắng tai nghe động tĩnh bên trong. Nghe một hồi thấy bên trong hoàn toàn yên tĩnh, chàng lấy làm lạ: "Sao bên trong chẳng có một ai là sao? Không lẽ cao thủ nằm phục bên trong có thể nhìn hơi lâu đến thế?". Lại một lúc nữa, vẫn không nghe thấy tiếng hô hấp, Trương Vô Kỵ đưa mắt theo kẽ hở nhìn vào trong, thấy trên bàn một đôi nến lớn cháy đã hơn nửa nhưng phòng hoàn toàn không có bóng người.

Ở trên lầu có cả thầy ba phòng, xem ra phòng phía đông không có ai, chàng liền đến phòng phía tây thăm dò. Trong phòng cũng đầy đèn đuốc, trên bàn còn bát chén ngổn ngang, phải đến bảy tám người ăn, trong chén rượu cạn, đồ ăn thừa vẫn còn, nhưng không có ai, dường như mới ăn uống xong rồi ra khỏi phòng chưa lâu. Phòng ở giữa tối om không đèn đuốc. Chàng nhẹ nhàng đẩy cửa nhưng bên trong có cài then, liền thì thầm gọi:

- Nghĩa phụ ở trong này phải không?

Tuy nhiên không có tiếng trả lời. Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: "Xem chừng nghĩa phụ không có ở đây, nhưng sao người của Cái Bang canh gác nghiêm mật là thế nào? Chẳng lẽ họ cố ý lấy thực làm hư, lấy hư làm thực chăng?".

Chàng bỗng ngửi thấy mùi máu tanh từ trong phòng tỏa ra, trong lòng kinh hãi, tay trái giữ cửa, hơi đẩy nội lực, nghe cách một tiếng nhỏ, chiếc then cửa đã gãy đôi. Chàng lập tức lẻn vào trong phòng, bắt ngay lấy hai miếng then gỗ để khỏi rơi xuống phát xuất ra tiếng động.

Chàng mới bước vào được một bước, chân đã vấp phải vật gì mềm mềm dường như thân người vội cúi xuống mò thử quả nhiên là một cái xác chết. Người đó đã tắt hơi từ lâu nhưng mặt vẫn còn hơi ảm hiện nhiên chết chưa lâu. Chàng mò thử người này thấy đầu nhỏ, mặt thỏ không phải Tạ Tốn nên cũng yên lòng. Chàng tiến thêm một bước nữa lại đụng phải hai cái xác người khác, bèn giơ tay chọc một lỗ nhỏ ở vách phía tây, ánh nến từ bên phòng bên chiếu qua. Chỉ thấy dưới sàn nằm la liệt những xác người toàn là đệ tử Cái Bang, đều bị nội thương rất nặng. Chàng nhấc một cái xác lên xem, cởi áo ra thấy trên ngực vẫn còn dấu quyền đánh vào, gân cốt đứt hết, quyền lực thật là uy mãnh.

Trương Vô Kỵ mừng lắm: "Thì ra nghĩa phụ đại triển thân uy, đánh chết hết bọn người canh gác rồi bỏ đi". Chàng xem xét trong phòng, quả nhiên nơi góc ông dùng vật gì nhọn sắc khắc một hình lửa bốc cháy, chính là ký hiệu của Minh Giáo. Chốt cửa sổ cũng gãy lìa, cánh cửa chỉ khép hờ, liền nghĩ ra: "Đúng rồi, hồi nãy ta có thấy một bóng người chắc là nghĩa phụ thoát thân chạy ra, nhưng không biết vì sao bọn Cái Bang lại bắt được ông? Chắc là bởi vì ông không nhìn thấy nên khó mà đề phòng gian kế của Cái Bang. Nếu chúng không dùng thuốc mê thì cũng dùng những loại dây chằng, câu liêm, lưới cá chi đó để trói ông lại".

Trương Vô Kỵ mừng không để đầu cho hết, chạy ra ngoài phòng, nép mình vào bên cạnh cánh cửa nhìn xuống phía dưới, thấy bọn đệ tử Cái Bang vẫn qua lại tuần phòng, hoàn toàn không biết tí gì về biến cố ở lầu trên, nghĩ thầm: "Nghĩa phụ đi khỏi chưa lâu mình phải đuổi theo ông ta rồi hai cha con quay lại đánh chúng một trận long trời lở đất cho bọn ăn mày biết tay Minh Giáo".

Chàng nghĩ bụng như thế, hào khí nổi lên bùng bùng, nhớ lại hồi nãy thấy bóng đen đó chạy về hướng tây nên nhảy xuống, chân điểm vào một cây cao, vọt ra ngoài tường, đề khí nhắm hướng tây chạy cho nhanh.

Chàng cứ theo đường cái chạy được vài dặm, đến một ngã rẽ, nhìn quanh quất quả thấy đằng sau một tảng đá có vẽ dấu hiệu ngọn lửa chỉ về hướng một đường nhỏ ở phía tây nam. Trương Vô Kỵ mừng lắm, nghĩ thầm hành

tung của nghĩa phụ đã rõ ràng chắc chắn mấy chốc sẽ gặp lại. Những ám hiệu liên lạc của Minh Giáo chàng đã được Dương Tiêu chỉ dẫn tường tận, lại thấy dấu hiệu hình ngọn lửa này tuy chỉ mấy nét nguệch ngoạc, nhưng nét nào nét nấy kinh lực mạnh mẽ, già dặn nếu không phải là người văn võ toàn tài như Tạ Tốn, trong Minh Giáo quả không một ai có thể làm được.

Lúc này chàng không còn hoài nghi gì nữa cứ theo con đường nhỏ mà đuổi theo, tới tận Sa Hà Dịch thì trời đã mờ mờ sáng. Chàng bèn ghé quán mua mấy chiếc bánh bao ăn qua quýt cho đỡ đói, rồi lại theo hướng tây đuổi tiếp đến Bồng Tử Trấn. Chàng lại thấy ở góc đường dưới chân tường có vẽ một ngọn lửa khác chỉ về một từ đường đổ nát. Chàng mừng thầm, chắc hẳn nghĩa phụ ẩn thân nơi đây nên chạy đến bên cửa, nghe thấy tiếng lao xao, trong sảnh có một đám vô công rồi nghề đang đánh bạc, thì ra đây là một sòng bài.

Tên đầu nậu đám bạc thấy Trương Vô Kỵ ăn mặc sang trọng, tưởng là một đại hào khách tới chơi, vội vàng cười hề hề chạy ra đón vào, hỏi:

- Mời công tử gia lại đồ vài bàn, ngài đang vận may, thế nào cũng vớ sạch cả làng.

Y quay lại nói với đám con bạc:

- Mau nhường công tử làm cái, các người đem tiền ra đặt cho to để công tử ôm về phủ.

Trương Vô Kỵ hơi nhú mày, thấy đám con bạc không người nào thuộc giới giang hồ, lớn tiếng gọi:

- Nghĩa phụ! nghĩa phụ! Lão nhân gia có ở đây không?

Đợi một lát không nghe tiếng trả lời, chàng lại kêu thêm lần nữa. Một tên vô lại thấy chàng không phải đến để đánh bạc mà chỉ đến kêu réo om xòm làm náo loạn cả lên, liền đáp lời:

- Này con ời! Bố mày ở đây, mau mau lại đây đồ vài bàn đi nào.

Bọn du thủ du thực liền cười ầm cả lên. Trương Vô Kỵ hỏi tên chủ sòng:

- Người có thấy một đại gia tóc vàng, thân thể cao to, hai mắt mù tới đây không?

Tên chủ sòng thấy chàng không đến để vui cuộc đồ đen mà chỉ cốt tìm người, trong bụng thất vọng, cười nói:

- Chuyện khéo ngược đời, có ai mắt mù mà lại đến đây đánh bạc bao giờ? Chắc thằng mù đó cũng khùng khùng nữa phải không?

Trương Vô Kỵ đi kiếm nghĩa phụ chẳng thấy đâu, trong bụng đã bực lại nghe tên chủ sòng và tên vô lại ăn nói hỗn hào, làm nhục cả đến nghĩa phụ mình, liền tiến lên vung hai tay ra, chộp cổ cả tên chủ sòng lẫn tên du côn kia, hắt một cái ném cả hai đứa lên trên mái nhà. Hai gã đó tuy chưa bị thương nhưng sợ đến kêu oai oái như heo bị chọc tiết. Trương Vô Kỵ đẩy dạt bọn đánh bạc ra, cầm lấy hai đĩnh bạc trên bàn nói:

- Công tử gia thu tiền về phủ đây.

Chàng bỏ vào bọc, hung hăng đi ra khỏi từ đường, bọn vô lại sợ đến mất hết hồn vía, chẳng đứa nào dám đuổi theo.

Chàng tiếp tục đi về hướng tây, không lâu lại gặp một dấu hiệu ngọn lửa nữa. Đến chiều hôm đó chàng đến Phong Nhuận, là một thành phố lớn của Ký Bắc, theo ký hiệu đã chỉ tìm đến một khu nhà tường quét vôi, cửa sơn đen. Căn nhà đó chiếc khoen đồng ngoài cửa sáng loáng, bên trong hoa mai sắp nở, chủ nhân hẳn là người u nhã thanh khiết. Chàng cầm chiếc vòng đồng, lắc nhẹ ba tiếng. Chẳng bao lâu có tiếng chân người sột soạt, nghe kệt một tiếng, mũi ngửi thấy một mùi thơm nồng, một con a hoàn mặc quần áo màu hồng, bên ngoài khoác áo lông ngấn ra mở cửa. Con bé nhoẻn miệng cười nói:

- Gớm sao công tử gia lâu quá không đến chơi, thư thư nhớ công tử quá, xin mời công tử vào uống trà.

Nói xong con a hoàn lại cười mủm mỉm, nháy mắt một cái. Trương Vô Kỵ bàng hoàng, thật không hiểu ra sao, hỏi lại:

- Người biết ta chăng? Tỉ tỉ người là ai mới được chứ?

Đứa tớ gái lại cười:

- Công tử biết thừa rồi còn giả vờ, thôi vào mau đi, để cho thư thư tôi khỏi thêm khắc khoải.

Nói rồi đưa tay nắm tay Vô Kỵ, dẫn vào trong. Trương Vô Kỵ lấy làm lạ:

- Sao con bé này vừa gặp mình mà làm như quen từ lâu?

Nhưng chàng nghĩ ngay: "à, đúng rồi, chắc là Chỉ Nhược ở nơi đây, biết mình hôm nay thế nào cũng theo ký hiệu tìm đến nên sai con a hoàn này ngày đêm canh cửa. Ôi, lâu nay không gặp, Chỉ Nhược bụng dạ khắc khoải nhớ mình là phải rồi".

Chàng trong lòng thấy ấm lại, liền đi theo đứa hầu gái, đi hết một con đường trải đá trứng ngỗng, qua một cái viện tới một sương phòng. Một con anh vũ treo trên hiên quang quác cất tiếng:

- Tình ca ca đến rồi! Tỉ tỉ! Tình ca ca đến rồi!

Trương Vô Kỵ mặt đỏ bừng, nghĩ thầm: "Đến cả con vẹt cũng còn biết mình nữa".

Trong phòng ghé ngồi đều bọc gấm, trên bàn để một lư hương, lửa cháy bùng bùng, ấm áp chẳng khác gì mùa xuân. Con tiểu hoàn quay mình đi ra, trong chốc lát bung một mâm để đầy trái cây cùng các món điểm tâm đủ màu, lại thêm một bình trà xanh. Đứa tớ gái nhẹ nhàng rót một ly trà đưa cho Vô Kỵ nhưng lại tiện thể véo ngay cổ tay chàng một cái. Trương Vô Kỵ hơi nhú mày, nghĩ thầm: "Sao con tiểu a đầu này lại sỗ sàng đến thế?". Thế nhưng chàng nể mặt Chu Chỉ Nhược nên không tiện trách cứ nó, liền hỏi:

- Tà lão gia thế nào? Chu cô nương ở đâu?

Con hầu gái cười đồng đánh:

- Công tử hỏi Tà lão gia làm gì? Chẳng lẽ ghen hay sao? Tỉ tỉ tôi đến ngay bây giờ đây, việc gì công tử phải bồn chồn đến thế. Gớm! Công tử thật là bạc bẽo, đến nhà chúng tôi mà trong lòng vẫn còn khắc khoải Chu cô nương, Vương cô nương nào đâu!

Trương Vô Kỵ ngạc nhiên, nói:

- Sao người cứ nói lằng nói nhăng, không đâu vào đâu cả?

Con a hoàn bĩu môi cười lại quay ra. Một lúc sau, nghe thấy tiếng vòng đeo leng keng, rèm vén lên, con tớ gái đỡ một cô gái độ chừng hăm mốt, hăm hai, uyển chuyển đi vào. Cô gái mặt mũi trắng trẻo, lông mày cong vút, cũng khá xinh xắn, bên mép phải có điểm thêm một nốt ruồi duyên, mắt long lánh đưa tình, chưa nói mà mắt đã hàm một nụ cười. Trương Vô Kỵ ngửi thấy mùi hương nồng xông lên mũi, trong lòng cảm thấy lâng lâng. Thiếu nữ đó hỏi:

- Tướng công quý tính là gì? Hôm nay có thì giờ rảnh rồi ghé thăm, tiểu nữ thật là vinh hạnh.

Cô gái vừa nói vừa giơ tay vịn vào vai chàng. Trương Vô Kỵ mặt đỏ bừng, vội vàng tránh qua nói:

- Tôi họ Trương. Có một vị Tà lão gia và một cô nương họ Chu, hiện nay có ở đây không?

Cô gái kia cười:

- Đây là Lê Hương Viện, nếu công tử muốn tìm Chu Tiêm Tiêm, xin mời đến Bích Đào Cư. Tướng công bị con bé kia làm cho mê mẩn mất hồn, đến Lê Hương Viện mà lại hỏi Chu Tiêm Tiêm? Hì hì!

Trương Vô Kỵ chợt hiểu ra, thì ra nơi đây chính là một kỹ viện, vội nói:

- Xin lỗi nhé.

Chàng liền quay mình đi ra. Con tiểu hoàn chạy theo, kêu lên:

- Công tử gia, thư thư chúng tôi có gì kém Chu Tiêm Tiêm đâu nào? Sao công tử không nán lại một chút?

Trương Vô Kỵ hấp tấp xua tay, thò tay vào bọc lấy ra một đỉnh bạc mới cướp ở sông bạc ném xuống đất, phi thân chạy ra khỏi cửa. Qua một lần lồi thoi như thế, tâm thần chàng không bình tĩnh lại được, trời lại sắp tối, ban đêm e sẽ không nhìn ra dấu hiệu ngọn lửa chỉ đường nên Vô Kỵ bèn tìm một khách điểm nghỉ ngơi. Chàng trong bụng hoang mang: "Nghĩa phụ sao lại đi vào nơi đánh bạc? Rồi lại tới kỹ viện? Hai chuyện đó lão nhân gia có ý muốn nói gì?". Chàng ngủ đến nửa đêm đột nhiên tỉnh dậy: "Nghĩa phụ hai mắt đã mù sao trên đường lại có thể dễ nhiều dấu hiệu đến thế? Hay là có Chỉ Nhược ở bên cạnh chỉ dẫn? Hay là kẻ địch cố ý giả mạo ký hiệu của bản giáo để trêu ghẹo mình chăng? Để dẫn mình vào nơi đã mai phục? Hừ, dù cho có đậm rỗng hang hổ, tốt xấu thế nào ta cũng xông vào một phen".

Sáng hôm sau trở dậy, chàng lại tìm ra ký hiệu ngọn lửa ở ngoài thành Phong Nhuận, vẫn chỉ về hướng tây. Quá trưa chàng đến Ngọc Điện, thấy dấu hiệu chỉ vào một nhà giàu có, trước nhà treo đèn kết hoa, trên các đèn lồng có viết "Chi Tử Vu Qui" bằng mực son, trong nhà trống chiêng rầm rĩ, khách khứa đầy sân, chính là đang lúc làm đám cưới, xem ra con gái nhà ai đi lấy chồng. Trương Vô Kỵ lần này dè dặt hơn, không dám xông vào hỏi Tạ Tốn chỉ lẫn lộn trong đám khách khứa nghe ngóng tình hình, thấy không có gì lạ liền lên ra đi tìm ký hiệu, quả nhiên kiếm thấy nơi một gốc cây to.

Dấu hiệu lại dẫn chàng đi từ Ngọc Điện đến Tam Hà, rồi quẹo qua hướng nam đến mãi tận Hương Hà. Đến lúc này chàng đã nghĩ đến việc người của Cái Bang có thể đã biết được tung tích của chàng nên dùng kế Diệu Hổ Ly Sơn dụ cho chàng đi thật xa để ra tay làm trò ma mãnh âm độc. Mặc dù nóng ruột nhưng chàng vẫn không dám bỏ qua không đuổi theo ký hiệu, ngại rằng biết đâu của Tạ Tốn và Chu Chỉ Nhược để lại thật thì sao? "Nếu quả thực hai người đang bị một kẻ địch thật lợi hại truy kích, trong lúc chạy trốn, cố ý để lại dấu hiệu mong mình đến kịp cứu viện, vậy mà mình tự cho rằng thông minh, quay trở lại Lô Long, nếu như nghĩa phụ và Chỉ Nhược vì thế mà bị nạn, thì biết tính sao? Việc đã đến nước này, chỉ còn việc phải đuổi theo ký hiệu ngọn lửa, đuổi cho tới cùng mới thôi".

Chàng từ Hương Hà chạy qua Bảo Thành, rồi quay về Đại Bạch Trang thì đã đi về hướng đông nam, đến Ninh Hà thì dấu hiệu ngọn lửa biến mất không còn thấy đâu nữa. Chàng ở Ninh Hà tra xét kỹ càng, không có gì khác lạ, nghĩ thầm: "Quả nhiên người của Cái Bang cố ý dẫn dụ ta tới đây, khiến cho mình chạy mất mấy ngày công toi".

Chàng bèn mua một con ngựa cưỡi quay về Lô Long, đến tiệm quần áo mua một chiếc trường bào màu trắng, mượn bút son, vẽ lên một ngọn lửa đang bốc cháy thật lớn, quyết ý đường đường chính chính dùng thân phận giáo chủ Minh Giáo xông vào tổng đàn Cái Bang gây sự.

Chàng thay áo, hùng hùng hổ hổ đi đến trước căn nhà của gã tài chủ, thấy hai cánh cửa sơn đỏ thật lớn đóng kín mít, những chiếc đinh đồng sáng bóng to bằng miệng chén đóng trên cửa. Chàng đẩy tay ra nghe bình một tiếng, hai cánh cửa bay vọt vào trong viện, nghe loảng xoảng loảng xoảng liên tiếp, đã đập vỡ tan hai chiếc bồn nuôi cá vàng.

Mấy hôm nay chàng lo cho nghĩa phụ và Chu Chỉ Nhược, lại bị người ta liên tiếp lừa rớt, chạy đôn chạy đáo một vòng thật lớn ở Ký Bắc, trong bụng vừa giận dữ, vừa uất ức không có chỗ nào phát tiết, bây giờ trở về tổng đà Cái Bang nhất định phải làm tan hoang một trận. Chàng phá vỡ cái cửa rồi, hùng hăng đi vào, sửa giọng quát lớn:

- Người của Cái Bang nghe đây, mau gọi Sử Hỏa Long ra gặp ta.

Trong viện có độ mười tên đệ tử bốn năm tuổi, thấy hai chiếc cánh cửa bay tới đã hoảng hồn, lại thấy một thanh niên áo trắng xông vào, lập tức bảy tám đứa liền kêu gào ồm ồm, hò hét xông ra chặn lại:

- Ai đó? Muốn gì đây?

Trương Vô Kỵ hai tay vung ra, lập tức có bảy tám tiếng bình bình, những đệ tử Cái Bang đã bị hất văng đi, đụng vào một chiếc cửa vỡ tan tành. Chàng đi qua đại sảnh, đánh ra một chưởng lại vỡ tan cửa chính, thấy trong sảnh bày một bàn tiệc, Sử Hỏa Long ngồi ngay chính giữa. Một bảy thủ lãnh Cái Bang nghe thấy có tiếng huyền náo ở bên ngoài, liền sai người ra xem xét. Thế nhưng Trương Vô Kỵ tiến vào quá nhanh, gã đệ tử bảy tuổi hấp tấp đi ra, vừa đến giữa đường bị chàng chop ngay ngực ném ngay về phía Sử Hỏa Long.

Gã chủ nhân hình dáng trông như tài chủ ngồi ở bên dưới, thấy gã đệ tử bảy tuổi bay tới, liền giơ tay ôm lấy. Y vừa chop được bỗng thấy một luồng kinh lực như bài sơn đảo hải ập vào, vội vàng xuống tấn Thiên Căn Trụ, nào ngờ lịch lịch thoái lui đến bảy tám bước, lưng đụng vào một cái cột lúc ấy mới gượng lại được. Y vội buông tên đệ tử bảy tuổi rơi phịch xuống đất, thở hồng hộc, người mất hết hơi sức xum luôn xuống chân cột. Người trong Cái Bang nhìn thấy thế ai nấy đều kinh hãi.

Ngay lúc đó, Trương Vô Kỵ "ồ" lên một tiếng, vừa mừng vừa ngạc nhiên, thấy ngồi bên trái chiếc bàn là một thiếu nữ, chẳng ai xa lạ chính là Chu Chỉ Nhược, ngồi bên cạnh nàng là Tống Thanh Thư. Chu Chỉ Nhược mừng rỡ kêu lên một tiếng:

- Vô Kỵ ca ca!

Nàng liền đứng dậy nhưng lão đảo ngã phịch xuống đất. Trương Vô Kỵ kinh hãi, vội tiến lên cúi xuống đỡ nàng lên. Chàng chưa kịp chưa đứng thẳng người đã nghe bốp một cái, lại bịch một tiếng sau lưng, đã bị Tống Thanh Thư đánh trúng một chưởng, thêm một đệ tử Cái Bang đâm cho một cái.

Lúc này Cửu Dương thần công của Trương Vô Kỵ đã vận lên khắp người, một quyền một chưởng đó đánh vào lưng, chưởng lực quyền lực đều bị tiêu tan. Chàng bế Chu Chỉ Nhược lên, nhảy vọt trở lại đằng sau hỏi:

- Nghĩa phụ đâu?

Chu Chỉ Nhược áp ứng:

- Em ... em ...

Trương Vô Kỵ hỏi thêm lần nữa:

- Lão nhân gia có sao không?

Chu Chỉ Nhược đáp:

- Em bị bọn chúng điểm trúng huyết đạo ...

Trương Vô Kỵ chỉ quan tâm đến Tạ Tốn, vẫn hỏi tiếp:

- Nghĩa phụ ra sao?

Chu Chỉ Nhược đáp:

- Cũng không biết nữa, em bị họ bắt tới đây, từ đó đến nay chẳng biết nghĩa phụ ra sao.

Trương Vô Kỵ giơ tay xoa bóp mấy chỗ khớp xương ở chân nàng, rồi để xuống đất. Nào ngờ thủ pháp điểm huyết trên người Chu Chỉ Nhược thật là lạ lùng, mấy cái xoa bóp của Trương Vô Kỵ không hiệu quả. Hai chân nàng tuy đã đặt trên mặt đất nhưng không sao đứng lên được, đầu gối khụy xuống, ngồi bệt xuống đất.

Người trong Cái Bang lục tục đứng lên, chạy ra ngoài bậc thềm. Sử Hỏa Long vòng tay hỏi:

- Các hạ có phải là Trương giáo chủ của Minh Giáo chăng?

Trương Vô Kỵ nghĩ y là thân phận bang chủ một bang, không thể để mất phép tắc, liền ôm quyền đáp lễ nói:

- Không dám, tại hạ mạo muội xông vào tổng đà của quý bang, xin Sử bang chủ tha cho tội vô lễ.

Sử Hỏa Long nói:

- Trương giáo chủ mấy năm nay danh chấn giang hồ, tại hạ như sấm ... cái gì gì vang bên tai, hôm nay được thấy thân thủ của lão huynh, quả nhiên thật là lợi hại, ha ha, bội phục, bội phục.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Tại hạ đến quả lỗ măng, chỉ làm trò cười cho Sử bang chủ. Nghĩa phụ tại hạ Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn có ở đây không? Xin đưa lão nhân gia ra cho gặp mặt.

Sử Hỏa Long mặt hơi đỏ lên, nhưng lại lên tiếng cười ha hả ngay được nói:

- Trương giáo chủ tuổi tuy còn trẻ mà sao ăn nói đã ngoa ngoắt đến thế. Chúng tôi có lòng tốt, mời Tạ Sư Vương đến ... đến à à ... uống chén rượu, ngờ đâu Tạ Sư Vương ra đi không một lời từ giả, còn ra tay đánh chết tám tên đệ tử bản bang, con bà nó, cái món nợ đó giờ tính sao đây? Xin Trương giáo chủ thanh toán giùm.

Trương Vô Kỵ ngạc nhiên, nghĩ thầm: "Tám tên đệ tử Cái Bang quả nhiên bị nghĩa phụ ta dùng trọng thủ đâm chết. Xem ra lão nhân gia quả không có nơi đây nhưng không biết đi đâu?". Chàng bèn nói:

- Thế còn vị Chu cô nương này thì sao? Sao quý bang lại bắt giữ cô ta ở đây là thế nào?

Sử Hỏa Long đáp ứng:

- Cái đó ... cái đó ...

Trần Hữu Lượng liền xen vào:

- Người ta bảo Trương Vô Kỵ của Minh Giáo võ công tuy cao siêu nhưng là một tên tiểu ma đầu ngang ngược chỉ giỏi tài vừa đánh trống vừa ăn cướp ... ha ha ...

Trương Vô Kỵ sầm mặt xuống hỏi:

- Cái gì?

Trần Hữu Lượng đáp:

- Hôm nay mới gặp, hà hà, quả thật là cây có bóng, người có danh, đúng thật không sai chút nào.

Trương Vô Kỵ hỏi lại:

- Ta ngang ngược vừa đánh trống vừa ăn cướp ở chỗ nào?

Trần Hữu Lượng nói:

- Vị Chu cô nương này là chương môn phái Nga Mi, một nhân vật thủ não của danh môn chính phái, có liên can gì đến bọn bàng môn tả đạo các người đâu? Còn Tống Thanh Thư huynh đệ đây là nhân tài đời sau của phái Võ Đang, cùng Chu cô nương trai tài gái sắc, quả thật môn đương hộ đối, như ngọc có đôi, xứng duyên vừa lứa. Hai người cùng nhau đi qua đây, Cái Bang mời làm khách đến uống chung chén rượu, có gì mà giáo chủ Minh Giáo phải can thiệp vào? Tức cười ời là tức cười!

Trương Vô Kỵ đáp:

- Nếu quả Chu cô nương là khách của các người, sao bọn chúng bay lại phải điểm huyết cô ta?

Trần Hữu Lượng đáp:

- Chu cô nương vốn dĩ đang vui vẻ ngồi đây ăn uống, nói chuyện thoải mái, ai bảo là cô ta bị điểm huyết? Cái Bang và phái Nga Mi uyên nguyên rất sâu xa, đời đời giao hảo. Quách nữ hiệp tổ sư sáng phái của phái Nga Mi chính là con gái của Hoàng bang chủ tệt bang đời trước, Gia Luật bang chủ lại là anh rể của Quách nữ hiệp. Trong võ lâm trừ bọn trẻ con miệng còn hôi sữa vô tri có ai mà không biết chuyện đó. Làm sao Cái Bang chúng ta lại dám đắc tội với người chương môn phái Nga Mi? Trương giáo chủ bạ đâu nói đó chẳng khiến anh hùng thiên hạ chê cười cho sao?

Trương Vô Kỵ cười khẩy đáp:

- Nói như thế chắc là Chu cô nương tự mình điểm huyết mình phải không?

Trần Hữu Lượng đáp:

- Cái đó chưa hẳn thế. ở đây ai ai cũng đều nhìn thấy, Trương giáo chủ nhảy tới, toan giở trò phi lễ ôm luôn Chu cô nương. Chu cô nương dẫu dựa không chịu, tôn giá liền thuận tay điểm huyết cô ta. Trương giáo chủ, vẫn biết là anh hùng khó qua khỏi cửa mỹ nhân, cái tính hiếu sắc ai mà chẳng có, nhưng ngay chốn đại diện đông người, trăm mắt đổ dồn vào, vậy mà Trương giáo chủ có hành vi ghẹo nguyệt trên hoa như thế, chẳng quá ư mất thân phận hay sao?

Mồm miệng Trương Vô Kỵ vốn không sao bì được với Trần Hữu Lượng, bị y nói ngang nói ngược như thế, tuy tức lắm nhưng không sao giải bày được, mặt xanh xám, quát lên:

- Nói như thế, chúng bay không chịu cho ta hay nghĩa phụ ta ở đâu, phải không?

Trần Hữu Lượng lớn tiếng đáp:

- Trương giáo chủ, Quang Minh sứ giả Dương Tiêu của quý giáo năm xưa gian sát Kỷ Hiểu Phù nữ hiệp của phái Nga Mi, võ lâm đồng đạo trong thiên hạ không ai là không căn hờn mắng nhiếc. Nếu người tự thị võ công cao cường, lại giở trò dè tiện đó ra thì ắt không thoát khỏi công đạo đâu.

Trương Vô Kỵ quay lại nói với Chu Chỉ Nhược:

- Chỉ Nhược, em nói lên tại sao bọn họ bắt cóc em tới đây xem nào?

Chu Chỉ Nhược nói:

- Em ... em ... em ...

Nàng liên tiếp ấp úng ba tiếng "em" đột nhiên thân hình lão đảo, hôn mê bất tỉnh. Bọn ăn mày lập tức kêu la rầm rĩ:

- Minh Giáo ma đầu giết người rồi!

- Trương Vô Kỵ bức gian không được, giết chết chương môn phái Nga Mi!

- Giết chết dâm tặc Trương Vô Kỵ để trừ hại cho thiên hạ!

Trương Vô Kỵ giận lắm, lập tức xông tới chỗ Sử Hỏa Long, nghĩ thầm: "Bất giác phải bắt đầu đẳng trước, chỉ cần bắt được gã họ Sử là mọi việc sẽ xong, ép bọn chúng phải nói cho ra tung tích nghĩa phụ".

Chương Bổng long đầu và Cháp Pháp trưởng lão lập tức tiến ra chặn lại. Chương Bổng long đầu múa cây thiết bổng còn Cháp Pháp trưởng lão thì tay phải cầm cương câu, tay trái cầm thiết quài, hai người ba món binh khí, cùng vây đánh. Trương Vô Kỵ hú lên một tiếng thánh thót, sử dụng Càn Khôn Đại Na Di tâm pháp, leng keng hai tiếng, cương câu trong tay Cháp Pháp trưởng lão liên gạt ngay gậy sắt của Chương Bổng long đầu ra, còn đòn quài của y thì đâm luôn vào sườn đồng bọn.

Truyền Công trưởng lão đứng bên cạnh cũng giơ kiếm đâm tới, kêu lên:

- Tên tiểu tử này võ công quái dị lắm, các anh em phải cẩn thận.

Soẹt soẹt soẹt ba kiếm liên, khí thế vùn vụt như câu vòng, liên tiếp đâm vào bụng và ngực Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ thấy y chiêu số ác hiểm, kêu lên:

- Hảo kiếm pháp!

Chàng nghiêng người né tránh, ngón tay trở bên trái điểm vào đùi y. Kiếm của Truyền Công trưởng lão lập tức cuộn về, mũi kiếm chém luôn vào ngón tay Trương Vô Kỵ. Chiêu đó biến đổi thật nhanh, mũi kiếm không sai một ly nào, chỉ một chiêu đó cũng đã ít thấy trong võ lâm. Trương Vô Kỵ trong

bụng khen thâm: "Cái Bang danh dương giang hồ hàng trăm năm qua không suy sụp, trong bang ngoại hồ tàng long thật không thiếu nhân tài".

Hôm trước nơi miếu Di Lạc chàng đã thấy Huyền Minh nhị lão đấu với các cao thủ trong bang, chỉ vì còn đang ẩn mình trên cây không dám lộ đầu ra nên chưa nhìn được kỹ càng, lúc này chính chàng giao đấu với họ mới biết Truyền Công, Chấp Pháp trưởng lão quả là cao thủ bậc nhất trên đời. Chương Bổng long đầu hỏa hầu có kém hơn nhưng cũng chỉ sút chút đỉnh mà thôi.

Chỉ trong giây lát, Cái Bang tam lão đã trao đổi với Trương Vô Kỵ hơn hai chục chiêu. Trần Hữu Lượng đột nhiên cao giọng nói:

- Bày Sát Cầu Trận.

Bọn ăn mày liền lớn tiếng reo hò, ánh đao sáng lòa như tuyết, hai mươi một cao thủ trong Cái Bang tay cầm loan đao, vây Trương Vô Kỵ vào giữa. Hai mươi một người đó kẻ thì hát khúc Liên Hoa Lạc, đưa rên rĩ kêu than, có người lại gơ tay đâm ngực khóc lóc, hoặc cao giọng van xin:

- Lạy ông lạy bà cho con xin chút cơm thừa canh cặn!

Trương Vô Kỵ lúc đầu ngạc nhiên nhưng hiểu ngay, những hành động kêu la quái lạ kia chẳng qua chỉ để ưu loạn tâm thần kẻ địch. Chỉ thấy quần cái tuy cước bộ lung tung hỗn tạp nhưng tiến thoái tránh né đều có phép tắc chặt chẽ.

Truyền Công trưởng lão quát lên:

- Hãy khoan!

Ông ta lùi lại hai bước, kiếm để ngang trên ngực, Chấp Pháp trưởng lão và Chương Bổng long đầu cũng nhảy ra ngoài. Thế nhưng những người ăn mày đang dàn thành Sát Cầu Trận vẫn tiếp tục chạy qua chạy lại không ngừng lại. Truyền Công trưởng lão kêu lên:

- Trương giáo chủ, bọn ta lấy đông đánh ít, quả thực không phải. Thế nhưng trong Cái Bang không ai có thể là địch thủ của các hạ. Trừ gian sát tặc không thể kháng kháng giữ lấy qui củ một đánh một của võ lâm.

Trương Vô Kỵ nhếch một nụ cười khinh thị:

- Nói hay lắm, nói hay lắm!

Truyền Công trưởng lão lại tiếp:

- Bọn ta trong tay ai cũng có binh khí, nếu như Trương giáo chủ chỉ đánh tay không thì quả là Cái Bang có tiện nghi quá nhiều. Trương giáo chủ muốn dùng loại binh khí gì, cứ việc sai bảo, bọn ta ắt sẽ tuân hành đưa lên.

Trương Vô Kỵ nghĩ thâm: "Vị Truyền Công trưởng lão này võ công đã cao, lại có lòng trượng nghĩa, so với tên gian xảo Trần Hữu Lượng kia quả có khác xa". Chàng bèn đáp:

- Cùng với các vị đùa rỡ chơi, việc gì phải cầm dao cầm gậy? Tại hạ muốn dùng binh khí, không lẽ không biết cách tự kiếm lấy hay sao?

Chàng nói đến đây, thân hình lắt một cái đã nhảy ra ngoài Sát Cầu Trận, hai tay đánh vào hai gã Trần Hữu Lượng và Tống Thanh Thư, khi rút tay đã đoạt được hai thanh trường kiếm, nghiêng người lộn về, lại quay trở lại giữa trận. Chàng nhảy ra nhảy vào, hai mươi một người đệ tử Cái Bang đang múa đao chạy vòng quanh không ai dừng được đến vật áo. Quần cái còn đang ngạc nhiên thì đã nghe chàng cao giọng nói:

- Cái tên Sát Cầu Trận của quý bang nghe hay lắm, thế nhưng giết chó thì dễ, còn như định hàng long phục hổ thì trận này không làm được trò gì đâu.

Nói xong chàng rung tay một cái, một luồng kinh lực truyền vào thân kiếm, chỉ nghe lách cách hai tiếng, song kiếm đều gãy làm đôi. Chưởng Bổng long đầu hô to:

- Tất cả tiến lên!

Thiết bồng của y điểm vào ngực Trương Vô Kỵ. Một câu một quai của Chấp Pháp trưởng lão cũng múa lên thành hai đóm tuyết hoa, cuộn cuộn tiến tới. Trương Vô Kỵ lạng qua bên trái, thân hình lại nghiêng về bên phải, Càn Khôn Đại Na Di thủ pháp tung ra, chỉ thấy bạch quang thấp thoáng, cách cách liên miên bất tuyệt, bao nhiêu loan đao trong tay bọn ăn mày đang bày Sát Cầu Trận đều bị chàng đoạt mất ném ra, từng thanh từng thanh cắm vào cái xà cái giữa nhà. Hai mươi một thanh đao đều chẵn chẵn xếp thành một hàng, tất cả ngập vào trong gỗ cả thước.

Chỉ nghe Trần Hữu Lượng kêu lên:

- Trương Vô Kỵ, sao ngươi chưa dừng tay?

Trương Vô Kỵ quay đầu nhìn lại, thấy trong tay Trần Hữu Lượng đã cầm một thanh trường kiếm, mũi kiếm chỉ vào sau lưng Chu Chỉ Nhược. Trương Vô Kỵ cười khẩy:

- Một trăm năm qua trên giang hồ đều truyền tụng "Minh Giáo, Cái Bang, Thiếu Lâm phái". Trong giáo phái thì Minh Giáo đứng đầu, còn bang hội đưa Cái Bang lên hạng nhất, các vị làm như thế không sợ làm nhục uy danh của Hồng Thất Công lão hiệp hay sao?

Truyền Công trưởng lão giận dữ nói:

- Trần trưởng lão, người mau thả Chu cô nương ra, chúng ta quyết tử chiến với Trương giáo chủ. Cái Bang dùng hết sức toàn bang không lẽ không đánh được một mình giáo chủ Minh Giáo? Nếu như giở trò hạ sách thì mình còn mặt mũi nào mà trông thấy ai?

Trần Hữu Lượng cười đáp:

- Đại trượng phu đâu trí chứ không đấu sức. Trương Vô Kỵ, người chưa chịu xuôi tay chịu gối trời hay sao?

Trương Vô Kỵ mỉm cười:

- Cũng được, để hôm nay Minh Giáo Trương Vô Kỵ được biết uy phong của Cái Bang như thế nào.

Đột nhiên chàng lùi lại hai bước, lộn mình nhảy ngược về sau, từ trên không rơi xuống, hai chân đã cưỡi ngay trên vai bang chủ Cái Bang Sử Hỏa Long. Chưởng phải của chàng liền để ngay trên đỉnh đầu Sử Hỏa Long, còn tay trái nắm ngay kinh mạch đằng sau ót. Chiêu trong thánh hỏa lệnh đó quả thực dễ dàng, ngoài dự liệu của Trương Vô Kỵ. Chàng vốn dĩ muốn sử dụng quái chiêu, xuất kỳ bất ý đến gần Sử Hỏa Long, trong bụng đã hờm sẵn ba chiêu kế tiếp thật lợi hại toan bắt giữ Sử Hỏa Long trong nháy mắt, chỉ ngại Trần Hữu Lượng tâm tính ác độc rất có thể ra tay hạ độc thủ với Chu Chỉ Nhược. Nào ngờ ba chiêu sát thủ đó mới chưa đầy một chiêu đã xong, Sử Hỏa Long chưa kịp đỡ gạt đã bị bắt ngay. Chàng cưỡi trên vai Sử Hỏa Long thật chẳng khác gì trẻ con đùa nghịch với người lớn, tuy trông bất nhả thật nhưng đã chế ngự được đỉnh đầu và yếu huyệt của địch nhân nên không muốn nhảy xuống ngại rằng có thể bị lôi thôi.

Bọn ăn mày thấy bang chủ đã bị bắt cùng kinh hãi la ó rầm rĩ. Tay phải Trương Vô Kỵ nhẹ nhàng để lên huyệt Bách Hội trên đầu Sử Hỏa Long, huyệt này là giao điểm của Túc Thái Dương Kinh và Đốc Mạch, là đại huyệt quan trọng nhất trên cơ thể con người, chỉ cần đẩy ra, Sử Hỏa Long lập tức chấn đoạn kinh mạch chết ngay không thuốc gì cứu được, thành thử quân cái có ai dám động dấy gì đâu. Cả bọn hò hét một hồi, đại sảnh đột nhiên im lặng, mọi người chăm chăm nhìn Trương Vô Kỵ và Sử Hỏa Long không biết phải tính sao.

Ngay lúc đó, từ trên mái nhà vắng vẳng truyền xuống mấy tiếng đàn và tiếng tiêu, xem ra có đến mấy chiếc dao căm, mấy chiếc động tiêu cùng tấu một lượt. Tiếng nhạc dịu dặt uyển chuyển, như có như không nhưng ai ai cũng nghe rõ ràng, có điều khi thì bên đông, lúc lại bên tây không biết từ hướng nào trên mái nhà truyền xuống.

Trương Vô Kỵ lấy làm lạ, không biết tiếng đàn tiếng tiêu kia có ý gì. Trần Hữu Lượng lớn tiếng nói:

- Cao nhân ở phương nào giá lâm Cái Bang? Nếu là quần ma của Minh Giáo sao không hiện thân mà lại cố ý ra tay đùa rỡ?

Tiếng dao cầm tung tung tung luôn ba tiếng, bỗng thấy có bốn thiếu nữ mặc áo trắng từ hai bên đông tay mái hiên nhảy xuống sân, trong tay người nào cũng ôm một cây dao cầm. Những chiếc đàn đó so với thất huyền cầm thông thường chỉ ngắn bằng một nửa, hẹp chỉ bằng một nửa nhưng cũng có đủ bảy dây. Bốn cô gái nhảy xuống rồi liền chia nhau ra đứng ở bốn góc. Ngay sau đó từ cửa đi vào bốn thiếu nữ mặc áo đen, mỗi người trong tay cầm một chiếc trường tiêu màu đen, tiêu này so với tiêu thường dài gấp rưỡi. Bốn thiếu nữ đó cũng chia ra đứng bốn góc, mỗi góc hai người một áo trắng một áo đen xen kẽ nhau.

Tám cô gái đứng ổn định rồi, bốn chiếc dao cầm liền bắt đầu tấu nhạc, kế đó động tiêu cũng hợp tấu, tiếng nhạc cực kỳ nhu hòa u nhã. Trương Vô Kỵ không hiểu âm luật, nhưng thấy tiếng nhạc uyển chuyển dễ nghe, tuy đang trong cục diện cực kỳ khẩn bách nhưng cũng vẫn muốn nghe thêm một chút.

Trong khi tiếng nhạc dặt dìu, một thiếu nữ mặc áo màu vàng nhạt khoan thai bước tới, tay trái dắt một cô bé chừng mười hai mười ba tuổi. Cô gái đó tuổi chừng hăm bảy hăm tám, phong tư tha thướt, dung mạo hết sức xinh đẹp, chỉ có điều mặt trắng bệch không còn chút huyết sắc nào. Còn nữ đồng thì mặt mày xấu xí, hai lỗ mũi huếch lên, cái mồm rộng để lộ hai chiếc răng cửa thô kệch, xem ra có phần hung dữ. Cô bé nắm tay thiếu nữ, tay bên kia cầm một chiếc gậy trúc xanh.

Quần cái thấy thiếu nữ đó tiến vào, cả bọn không hện mà cùng chăm chăm nhìn cây gậy trúc. Trương Vô Kỵ thấy có rất đông đàn bà con gái tự thấy mình cười trên cổ Sử Hỏa Long quả thật quá ư trẻ con, thế nhưng mũi kiếm của Trần Hữu Lượng vẫn còn chỉ vào hậu tâm Chu Chỉ Nhược, chàng không thể nào có thể thả bang chủ Cái Bang một cách dễ dàng. Khi thấy bọn ăn mày hết sức chú ý đến chiếc gậy trúc trong tay cô bé, tưởng như trên đời không gì quan trọng hơn, tất cả những cô áo đen, áo trắng, áo vàng và đứa trẻ xấu xí kia đều coi như không có, chàng trong bụng ngạc nhiên, nhìn kỹ chiếc gậy thấy toàn một màu xanh lục, nhẵn bóng xem ra không biết đã bao nhiêu năm, qua tay bao nhiêu người dùng đến, nhưng ngoài ra không thấy gì khác lạ.

Thiếu nữ áo vàng mắt không chuyển động, khuôn mặt lạnh lùng đi tới giữa đám người, ngừng ngay trước mặt Trương Vô Kỵ, giọng như băng:

- Trương giáo chủ tuổi cũng đâu còn nhỏ bé gì, chuyện phải làm không làm, lại ở đây đùa nghịch.

Câu nói đó có phần trách móc nhưng từ ngữ xem ra thân thiết, nghe chẳng khác gì chị mắng em. Trương Vô Kỵ mặt đỏ lên vội vàng phân trần:

- Trần trưởng lão của Cái Bang giờ trò vô sỉ, chế ngự ... chế ngự đồng bạn của tôi, tôi đành phải bắt giữ bang chủ của họ.

Cô gái xinh đẹp đó mỉm cười, dịu dàng nói:

- Đem bang chủ người ta ra làm ngựa cưới chẳng cũng quá đáng sao? Ta từ Trường An đến đây, nghe nói giáo chủ Minh Giáo là một tiểu ma đầu, hôm nay thấy đây, Ôi thôi! Ôi thôi!

Nàng vừa nói vừa lắc đầu, ra dáng không bằng lòng. Sử Hỏa Long đột nhiên kêu lớn:

- Thằng tiểu dân tộc Trương Vô Kỵ kia, có mau mau xuống không thì bảo?

Y giơ tay toan hất chân chàng nhưng kinh mạch trên cổ đã bị nắm giữ, không sao sử được chút kinh lực nào. Trương Vô Kỵ nghe thấy y trước mặt đàn bà con gái lại chửi mình là "tiểu dân tộc", vừa thẹn vừa tức, một luồng lực đạo từ tay trái ấn vào cổ y. Sử Hỏa Long toàn thân tê tái chịu không nổi, phải kêu lên "ối chà! ối chà!" liên tiếp rồi cất tiếng rên hừ hừ. Bọn ăn mày thấy Trương Vô Kỵ vô lễ mà bang chủ bản bang lại yếu đuối như thế ai nấy đều vừa xấu hổ, vừa bức bối. Sử Hỏa Long bị địch nhân chế ngự lại mở miệng rên rỉ, quả thực mất hết bản sắc anh hùng hảo hán, không nói gì y là bang chủ một bang hội đứng đầu trên giang hồ, ngay cả một đệ tử tâm thường của Cái Bang cũng không ai cúi đầu chịu tiếng hèn trước địch thủ.

Trần Hữu Lượng nói:

- Trương Vô Kỵ, người thả Sử bang chủ ra, ta thu kiếm về, được chăng?

Y không đợi Trương Vô Kỵ đáp ứng, liền cho kiếm vào trong bao. Y liệu chừng giao hẹn như thế ắt sẽ xong ngay, quả nhiên Trương Vô Kỵ nói:

- Được lắm!

Chàng nhún mình một cái đã đứng ngay bên cạnh Chu Chỉ Nhược, thấy nàng đôi lông mày nhíu lại, thần tình uể oải, trông thật đáng thương, liền đỡ nàng đến ngồi tại một cái đôn đá trong sân.

Trần Hữu Lượng quay sang mỹ nữ áo vàng, chấp tay nói:

- Phương giá đến thăm tệt bang không biết có điều chi dạy bảo? Tôn tính đại danh có thể cho biết được chăng?

Y lại quay qua hỏi cô bé con xấu xí:

- Tiểu cô nương, cái gậy trúc đó người lấy ở đâu vậy?

Cô gái áo vàng lạnh lùng đáp:

- Hồn Nguyên Tích Lịch Thủ Thành Côn có ở đây không? Mời y ra đây cho gặp.

Trương Vô Kỵ nghe nói đến Hồn Nguyên Tích Lịch Thủ Thành Côn trong bụng hết sức ngạc nhiên, thấy Trần Hữu Lượng mặt hơi biến sắc. Thế nhưng y lập tức trấn tĩnh ngay, thản nhiên đáp:

- Hồn Nguyên Tích Lịch Thủ Thành Côn? Có phải là sư phụ của Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn chăng? Cái đó phải hỏi Minh Giáo Trương giáo chủ mới biết được.

Mỹ nữ áo vàng hỏi lại:

- Các hạ là ai?

Trần Hữu Lượng đáp:

- Tại hạ họ Trần, thảo tự Hữu Lượng, là trưởng lão tám túi trong Cái Bang.

Cô gái áo vàng nhếch mép hất về phía Sử Hỏa Long hỏi:

- Còn tên kia là ai? Trông tướng tá thì ra vẻ anh hùng hảo hán, mà sao bị thọt làm vậy? Người ta mới hơi ra tay đã kêu chí chóe chẳng ra sao cả.

Bọn ăn mày ai nấy quả tự thẹn trong lòng không còn mặt mũi nào, có người nhìn Sử Hỏa Long ánh mắt có ba phần khinh miệt, hai phần bức tức. Trần Hữu Lượng đáp:

- Vị này là Sử bang chủ của bản bang. Lão nhân gia gần đây bệnh nặng mới bớt, thân thể chưa được khỏe lắm. Cô là khách nên chúng tôi nhường nhịn ba phần, nếu còn nói năng láo lếu, có đắc tội cũng đừng trách.

Y nói tới hai câu cuối, ngữ khí có phần hằn học. Mỹ nữ áo vàng vẫn thản nhiên, quay sang một cô gái áo đen nói:

- Tiểu Thúy, người đem trả lại phong thư cho y.

Cô gái áo đen lập tức đáp lời:

- Vâng!

Từ trong bọc lấy ra một bao thư cầm trong tay. Trương Vô Kỵ vừa nhìn tới thấy ngoài phong bì viết: "Kính gửi Hàn Sơn Đồng đại gia của Minh

Giáo" bên dưới có một hàng chữ nhỏ: "Cái Bang Sử gởi". Chương Bổng long đầu vừa nhìn thấy lá thư lập tức mặt đỏ gay, chửi mắng:

- Tiểu tặc tì, thì ra kẻ đù rồn lão gia ở trên đường, ăn cắp mất phong thư, chính là con a đầu chết tiệt này.

Y vung cây gậy sắt trên tay, toan xông đến làm dữ. Cô gái áo đen kia cười khúc khích nói:

- Ta là a đầu chứ có chết tiệt bao giờ đâu? Người lớn như thế có một phong thư giữ cũng không xong, không biết xấu hổ hay sao.

Nói xong cô gái vung bàn tay thon một cái, lá thư bình ồm bay tới Chương Bổng long đầu, y liền tiện tay bắt lấy. Đêm hôm đó Trương Vô Kỵ từng thấy Sử Hỏa Long sai Chương Bổng long đầu đưa thư cho Hàn Sơn Đồng, lấy Hàn Lâm Nhi ra uy hiếp bắt phải đầu hàng Cái Bang, bây giờ nghe đối đáp, xem ra những cô gái áo đen áo trắng này đã đù rồn Chương Bổng long đầu trên đường, ăn cắp mất phong thư khiến y đành phải quay về Lô Long. Thế nhưng Chương Bổng long đầu võ công cao cường như thế, vậy mà nghe y nói thì đến bây giờ y mới biết người trêu ghẹo y là ai, xem ra nếu tám cô gái này không phải cơ trí hơn người thì cũng võ công cực cao, bên trong lại có thiếu nữ áo vàng chủ trì, làm cho một cao thủ của Cái Bang phải tối tăm mặt mũi không biết đầu mà mò. Chàng nghĩ đến đó không khỏi cảm kích thầm cô gái áo vàng.

Cô gái áo vàng nói:

- Hàn Sơn Đồng khởi nghĩa ở Hoài Tứ, đánh đuổi Thát tử, trên đường ta nghe y là người nhân hậu nghĩa khí, không quấy rầy bách tính. Một nhân vật anh hùng như thế, không lẽ vì một đù con mà phản bội Minh Giáo, đầu hàng Cái Bang hay sao? Các ngươi nếu có đem được lá thư đó tới Hàn Sơn Đồng ầu cũng chỉ mang thêm cái nhục mà thôi. Ta xem vị long đầu đại ca hồ đồ này thật là nhục cười quá, lại nhân Cái Bang có đại sự phải đích thân tới đây, nên mới chặn lá thư này lại.

Trương Vô Kỵ ôm quyền tạ ơn nói:

- Đa tạ đại tì ra tay tương trợ, Trương Vô Kỵ xin vái chào.

Cô gái áo vàng đáp lại một lễ nói:

- Khởi phải khách khí.

Cô gái áo vàng lại quay sang bọn người Cái Bang nói:

- Các ngươi tưởng rằng bắt được Hàn Lâm Nhi là có thể khiến cho Hàn Sơn Đồng phải đầu hàng ư? Chương Bổng long đầu đại ca, hôm đó người ở trên đường liên tiếp bị ngăn chặn nên phải chuyển sang đường nhỏ để mong

tránh được hay sao? Ha ha, dầu có tránh được thì phong thư này đưa tới tay Hàn Sơn Đồng cũng chẳng hay ho gì cho Cái Bang các người đâu.

Trần Hữu Lượng trong lòng chột động, đưa tay cầm lấy phong thư, thấy ngoài phong bì hoàn toàn không có gì khác lạ, vội mở ra xem, vừa đọc tờ giấy sắc mặt quả nhiên biến hẳn. Thì ra phong thư chiêu hàng Hàn Sơn Đồng lại biến thành Cái Bang xin tình nguyện đầu hàng Minh Giáo, trong văn hèn hạ quỵ lụy, hết sức khiêm tốn, tự chửi mình là những gì đã làm thật đáng xấu hổ, xin nguyện từ nay sẽ thành tâm sám hối, mong sao Minh Giáo khoan hồng đại lượng không xét đến hiềm xưa, nhận cho Cái Bang làm hạ thuộc, tiên phong trong việc đánh đuổi quân Nguyên.

Cô gái áo vàng cười khẩy:

- Đúng thế, phong thư này ta đã đọc qua rồi, nhưng không phải do ta sửa đổi đâu. Ta xem thư xong biết Chương Bổng long đầu đã bị người ngoài trêu ghẹo tính cho một mẻ. Ta niệm tình uyên nguyên của Cái Bang đời trước, cũng không muốn một đại bang số một trong thiên hạ, uy danh hiển hách nay lại lộ cái xấu xa, nên mới ra tay cướp lấy. Các người thử nghĩ xem, lá thư này do Chương Bổng long đầu tự tay đem đến Minh Giáo, Cái Bang từ nay có còn đất đứng trên chốn giang hồ nữa hay không?

Truyền Công trưởng lão, Chấp Pháp trưởng lão, Chương Bát long đầu, Chương Bổng long đầu trước sau lần lượt đọc lá thư, vừa thoáng qua ai ai cũng đều giận dữ, kinh hoảng trong bụng nghĩ thầm: "Xấu hổ quá". Đúng như cô gái áo vàng đã nói, hàng thư giọng điệu hèn hạ, không một chút khí khái này nếu như vào tay Minh Giáo, tiếng xấu của Cái Bang truyền khắp giang hồ, đệ tử Cái Bang thật không còn dám đứng thẳng trước mặt ai nữa. Nếu nói thế, cô gái áo vàng chặn lá thư lại là ban cho Cái Bang một đại ân, thế nhưng kẻ đã đánh tráo lá thư kia là ai vậy?

Cô gái áo đen tên Tiểu Thúy cười nói:

- Có phải các ông định hỏi: Phong thư này ai đã tráo vào, có phải không nào?

Người trong Cái Bang không lên tiếng trả lời nhưng trên mặt ai nấy lộ vẻ nóng lòng muốn biết. Tiểu Thúy đáp:

- Chương Bổng long đầu, ông cởi áo ngoài ra thì sẽ biết ngay.

Chương Bổng long đầu vốn dĩ đã mặt đỏ gay, gân xanh trên cổ nhô lên nghe nói thế, lập tức hai tay cầm hai bên vạt áo xé mạnh một cái, nghe xoẹt xoẹt mấy tiếng nhỏ đã rách ngay ra làm đôi. Y vung tay về phía sau đã vứt bỏ được chiếc trường bào, quát lớn:

- Thế thì đã sao?

Chỉ nghe những người đệ tử Cái Bang đứng ở đằng sau "ò" lên một tiếng kinh hãi, dường như nhìn thấy chuyện gì quái lạ. Chương Bổng long đầu hỏi:

- Gì thế?

Y quay lại thấy bảy tám người chỉ trỏ nơi lưng y. Chương Bổng long đầu lại càng gấp rút, hai tay lại xoẹt xoẹt xé liên tiếp rách luôn vạt áo trước, cởi luôn áo trong ra, để lộ thân thể đầy những bắp thịt cuộn cuộn, giờ chiếc áo ra xem thấy bên trên có một con dơi lớn vẽ bằng chàm màu xanh, hai cánh giương ra nhe răng thật ghê rợn, bên miệng còn điểm mấy chấm máu đỏ tươi.

Truyền Công trưởng lão, Chấp Pháp trưởng lão cả bọn cùng kêu lên:

- Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiểu.

Vi Nhất Tiểu trước kia ít đến Trung Nguyên nên tên tuổi ít người biết đến nhưng mấy năm gần đây trên giang hồ thần xuất quỷ một, ra tay đã nhiều, uy danh càng lúc càng nổi, không kém gì Bạch Mi Ung Vương. Trương Vô Kỵ trong bụng mừng thầm: "Nếu không phải cái tài khinh công lai vô ảnh, khứ vô tung của Vi huynh thì làm sao mà có thể đùa rồn một người như Chương Bổng long đầu hoàn toàn không hay biết gì cả".

Chương Bổng long đầu ngạc nhiên, cầm chiếc áo ném vào Trương Vô Kỵ, chửi:

- Giỏi nhỉ, thì ra bọn ma đầu chúng bay đùa rồn lão phu.

Trương Vô Kỵ giờ tay phát một cái, một luồng kinh phong đẩy tung chiếc áo lên, mắc vào một cây ngân hạnh trong sân, gió thổi tới bay phát phới, con dơi hút máu vẽ trên áo linh động trông như còn sống. Trương Vô Kỵ cười nói:

- Chương Bổng long đầu, Vi Bức Vương của tề giáo ra tay còn nể mặt, không lẽ ông chưa biết hay sao? Nếu như y muốn lấy mạng của ông thì đã ra sao rồi?

Chương Bổng long đầu nghĩ lại, không khỏi lạnh mình. Trần Hữu Lượng nghĩ thầm việc này càng nói thêm càng xấu, chỉ còn cách lảng qua chuyện khác là thượng sách nên quay sang hỏi thiếu nữ áo vàng:

- Xin hỏi cao tính của cô nương, không biết có duyên nguyên gì với chúng tôi?

Cô gái cười khẩy đáp:

- Có duyên nguyên gì với các người ư? Ta chỉ có duyên nguyên với chiếc Đả Cầu Bổng này thôi.

Nói rồi chỉ vào chiếc gậy trúc xanh đang ở trong tay cô gái nhỏ. Quần cái vốn đã nhận ra đây là Đả Cầu Bổng tín vật của bang chủ, nhưng không hiểu sao lại rơi vào tay người ngoài nên tất cả đều quay qua nhìn Sử Hỏa Long, chỉ thấy y mặt trắng bệch, luống cuống không biết làm sao. Truyền Công trưởng lão hỏi:

- Bang chủ, cây gậy đánh chó trong tay con bé kia là giả phải không?

Sử Hỏa Long đáp:

- Ta ... ta xem ra có lẽ là giả.

Cô gái áo vàng hỏi lại:

- Được, vậy thì người đem cây gậy đánh chó thật ra so sánh xem nào?

Sử Hỏa Long đáp:

- Đả Cầu Bổng là vật chí bảo của bản bang, đâu có đưa ra cho người ngoài coi được? Ta đại gì mang theo trong người, nếu chẳng may đánh mất có phải khổ không?

Bọn ăn mày nghe thấy nói thế đều thấy chẳng ra đầu vào đâu, ai đời thân là bang chủ Cái Bang mà lại sợ đánh mất Đả Cầu Bổng. Cô bé con giơ cao cây gậy trúc, lớn tiếng nói:

- Tất cả lại đây coi. Cây gậy đánh chó này là cây gậy bản bang ... bản bang đời đời truyền xuống, làm sao giả được?

Cả bọn nghe cô ta nói "bản bang", trong bụng lạ lùng, chạy đến coi kỹ lưỡng, thấy chiếc gậy đó bóng loáng như ngọc, cứng rắn hơn thép, đúng là tín vật Đả Cầu Bổng của bang chủ Cái Bang. Mọi người ai nấy nhìn nhau thắc mắc, không hiểu sự thể ra thế nào. Cô gái áo vàng nói:

- Ta nghe bang chủ Cái Bang có Hàng Long Thập Bát Chương và Đả Cầu Bổng Pháp hai đại thần công nổi danh thiên hạ. Tiểu Hồng, người ra lãnh giáo Hàng Long Thập Bát Chương công phu của Sử bang chủ trước. Tiểu Linh, người đợi cho Tiểu Hồng tỉ tỉ thắng rồi, lại đến học hỏi Sử bang chủ môn Đả Cầu Bổng Pháp công phu.

Hai cô gái cầm trường tiêu nghe tiếng đáp lời bước ra, đứng qua hai bên tả hữu. Trần Hữu Lượng giận dữ nói:

- Cô nương không chịu cho biết tên tuổi đã coi Cái Bang không ra gì rồi, lại sai hai đứa tiểu tì khiêu chiến với bang chủ chúng tôi, trên giang hồ nào có cái lý gì như thế? Sử bang chủ, để đệ tử thanh toán hai con a hoàn này rồi sẽ quay sang lãnh giáo cao chiêu của cô nương kia, để xem đây là cao nhân ở phương nào mà dám đến coi thường Cái Bang như thế.

Sử Hỏa Long đáp:

- Con bà nó chứ, được lắm, xin Trần trưởng lão cứ việc hạ trường.

Trần Hữu Lượng rút phát trường kiếm ra, chậm rãi đi đến giữa sân. Cô gái tên Tiểu Hồng nói:

- Cô nương sai ta ra lãnh giáo Hàng Long Thập Bát Chương, người có biết chương pháp này không? Sử Hàng Long Thập Bát Chương lại dùng kiếm à?

Trần Hữu Lượng quát lớn:

- Sử bang chủ thân phận như thế, không lẽ lại động thủ quá chiêu với một con tiểu a đầu sao? Thần công Hàng Long Thập Bát Chương đâu phải để cho một đứa đầy tớ như ngươi được trông thấy?

Nói xong y liền tiến lên một bước. Cô gái áo vàng quay sang nói với Trương Vô Kỵ:

- Trương giáo chủ, tôi nhờ ông một việc.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Xin cô nương cứ nói ra.

Cô gái áo vàng nói:

- Xin ông đánh đuổi gã họ Trần kia đi, rồi lột mặt nạ tên bịp bợm mạo danh Sử bang chủ kia cho mọi người thấy.

Trương Vô Kỵ mới rồi chỉ một chiêu đã bắt ngay được Sử Hỏa Long, cảm thấy võ công y quả thực hết sức kém cỏi, lại nghĩ đến hôm đó Hàn Lâm Nhi nhỏ bải đờm, Sử Hỏa Long cũng không tránh né, trong bụng đã nghi, rồi mọi việc y đều phải nghe lời Trần Hữu Lượng chỉ điểm, còn chính mình không có chút chủ định nào, cứ như võ công đó, kiến thức đó quyết không thể nào làm chủ một bang, bây giờ nghe cô gái áo vàng nói y là tên "bịp bợm mạo danh Sử bang chủ", lấy chuyện trước ra ấn chứng cũng hiểu được bảy tám phần, liền gật đầu, đi đến trước mặt Sử Hỏa Long.

Sử Hỏa Long liền sử chiêu "Xung Thiên Pháo" đánh ra, nghe bình một quyền đã đánh trúng ngực Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ cười ha hả nói:

- Hàng Long Thập Bát Chương thần công, không lẽ lại kém cỏi đến thế sao?

Chàng giơ tay ra nắm ngay áo ngực y, đưa lên cao. Trần Hữu Lượng biết mình không phải là địch thủ của Vô Kỵ, không đợi chàng ra tay đã lui ngay về

lăn trong đám người. Cô bé xấu xí kia đột nhiên khóc òa lên, xông ngay tới, nắm lấy Sở Hỏa Long đâm thùm thụp, kêu réo:

- Người giết chết cha ta, người giết chết cha ta, người là tên ác tặc.

Sở Hỏa Long bị Trương Vô Kỵ nắm ngay huyết đạo sau lưng không sao cử động được. Y thân thể cao to, nắm tay bé nhỏ của cô gái chỉ đâm trúng bụng y mà thôi. Trương Vô Kỵ liền ấn đầu y xuống, cô bé liền nắm tóc y giựt mạnh, tất cả mớ tóc của Sở Hỏa Long liền tuột luôn ra, lộ cái đầu trọc bóng như bôi mỡ. Thì ra y là một người hói đầu, trên đầu đội tóc giả. Cô gái đâm đánh một hồi nắm luôn mũi y giựt ra nhưng không thấy có máu chảy. Mọi người hết sức ngạc nhiên, nhìn kỹ lại hóa ra mũi y tẹt, mũi cao kia chỉ là mũi giả. Quần cái liền bàn tán xôn xao, cùng hỏi:

- Người là ai? Sao dám mạo nhận là Sở bang chủ?

Trương Vô Kỵ nhắc y lên ném mạnh xuống, khiến y bị lăn đi mấy vòng, xum xuống không nói nên lời. Trương Vô Kỵ mỉm cười, lui sang một bên nghĩ thầm người này giả mạo Sở Hỏa Long, chân tướng nay đã rõ ràng nên để cho người trong Cái Bang tự lo liệu lấy. Chương Bổng long đầu tính nóng như lửa liền tiến lên xoạc cẳng giang tay tát bốp bốp bốp bốp bảy tám cái liền. Tên bang chủ giả kia má sưng vù lên kêu lớn:

- Không phải tôi, không phải tôi, là do Trần ... Trần trưởng lão bảo tôi làm đó.

Chấp Pháp trưởng lão bồng giật mình hỏi lại:

- Trần Hữu Lượng đâu rồi?

Thế nhưng đã không còn thấy bóng y đâu nữa, có lẽ thấy công việc bại lộ, nên đã cong đuôi chạy mất. Chấp Pháp trưởng lão liền quát:

- Mau đuổi theo y ngay!

Mấy tên đệ tử bảy túi tuân lệnh chạy ra, đuổi theo Trần Hữu Lượng. Chương Bổng long đầu chửi:

- Thằng khốn nạn, người là cái thằng nào mà bắt ông phải khẩu đầu, gọi người là bang chủ?

Y giờ bàn tay to như cái quạt lên, đang tính đánh vào mặt y. Chấp Pháp trưởng lão vội vàng giơ tay ngăn lại nói:

- Phùng huynh đệ không được lỗ mãng. Người một chương đánh chết y thì không còn tra xét được chuyện gì nữa.

Ông quay sang thiếu nữ áo vàng vòng tay hành lễ, cung kính nói:

- Nếu không nhờ có cô nương làm lộ mưu gian thì chúng tôi vẫn còn bị chúng che mắt. Phương danh của cô nương liệu có thể cho chúng tôi biết được không? Tệ bang từ trên xuống dưới cùng cảm tạ cái đại đức này.

Cô gái nhỏ nhẹ cười nói:

- Tiểu nữ sống nơi thâm sơn cùng cốc, trước nay không giao thiệp với bên ngoài, có nói tên cũng chẳng làm gì. Còn như vị tiểu muội muội này, chẳng lẽ các ông cũng không ai nhận ra sao?

Người trong Cái Bang nhìn chăm chăm cô gái nhỏ nhưng không ai nhận ra được. Truyền Công trưởng lão đột nhiên nghĩ ra một chuyện, tiến lên một bước nói:

- Con bé này ... con bé này ... con bé này mặt mũi có vẻ giống như phu nhân của Sử bang chủ, hay là ... hay là ...

Cô gái áo vàng nói:

- Đúng thế, cô em đây họ Sử tên Hồng Thạch, là con gái duy nhất của Sử bang chủ Sử Hỏa Long. Khi Sử bang chủ lâm nguy đã sai phu nhân ôm con, cầm cây gậy đánh chó đến tìm tiểu nữ nhờ tôi báo thù.

Truyền Công trưởng lão kinh hoảng kêu lên:

- Cô nương nói thế chẳng lẽ Sử bang chủ đã qui thiên rồi ư? Ông ta ... lão nhân gia làm sao mà từ trần?

Các bang chủ đời trước truyền lại Hàng Long Thập Bát Chương nhưng đến đời Gia Luật Tề thì học không hết, từ đó về sau các đời bang chủ, tối đa chỉ học được đến mười bốn chương là cùng. Sử Hỏa Long học tổng cộng mười hai chương nhưng hai mươi năm trước vì khổ luyện môn chương pháp này nội lực không đều, nên bị chứng bán thân bất toại, hai cánh tay không cử động được. Ông ta bèn cùng vợ đi vào núi non tìm kiếm linh dược trị bệnh, đem bang vụ giao cho Truyền Công, Cháp Pháp hai trưởng lão, Chương Bát, Chương Bổng hai long đầu cùng đảm trách.

Thế nhưng các trưởng lão, các long đầu không ai chịu ai, mỗi người một phe, trong bang hai bên áo sạch, áo bẩn lại không hòa thuận đến nỗi một bang lớn như Cái Bang trở nên suy yếu. Gần tây tên giả bang chủ này đột nhiên xuất hiện, những đệ tử tuổi trẻ thì chưa gặp bang chủ bao giờ, còn bọn Truyền Công trưởng lão thì cách biệt Sử Hỏa Long hai mươi năm, thấy tên bang chủ giả này tướng mạo giống hệt nên có ai lại nghĩ là y giả mạo bao giờ?

Cô gái áo vàng thở dài nói:

- Sử bang chủ táng thân dưới tay Hồn Nguyên Tích Lịch Thủ Thành Côn.

Trương Vô Kỵ "ô" lên một tiếng, nghĩ thầm khi chàng còn ở Quang Minh Đỉnh từng chính mắt thấy Thành Côn chết nằm trên đất, sao nay lại còn đi giết được Sử Hỏa Long? Chắc có lẽ việc này xảy ra từ trước khi việc trên Quang Minh Đỉnh xảy ra, nên hỏi lại:

- Thỉnh vấn cô nương, Sử bang chủ từ trần đã bao lâu rồi?

Thiếu nữ đáp:

- Mồng sáu tháng mười năm ngoái, đến nay cũng đã hơn hai tháng rồi.

Trương Vô Kỵ nói:

- Thế thì lạ thật. Không biết vì sao mà cô nương lại biết là do lão tặc Thành Côn hạ độc thủ?

Cô gái áo vàng đáp:

- Sử phu nhân nói rằng: Sử bang chủ đấu với một lão già mười hai chương liền, lão già kia học máu ra bỏ đi, còn Sử bang chủ cũng bị chương lực của lão già đó đánh cho bị thương. Sử bang chủ biết rằng vết thương của mình không sao chữa trị được, liệu tưởng lão già đó ba ngày sau nguyên khí phục hồi sẽ quay lại báo thù, nên dặn dò mọi việc cho Sử phu nhân, nói tên của cừu nhân là Hồn Nguyên Tích Lịch Thủ Thành Côn. Hai cánh tay bị liệt của Sử bang chủ khi đó đã khôi đến chín phần, lại được chân truyền mười hai trong Hàng Long Thập Bát Chương, võ công phải vào bậc nhất trong giang hồ, thế nhưng đánh hết mười chương rồi vẫn không qua khỏi độc thủ của địch.

Cô bé Sử Hồng Thạch nghe nói đến đây liền khóc òa lên. Truyền Công trưởng lão mặt hầm hầm, vừa đau lòng vừa giận dữ, đưa tay áo dơ bần của ông ta lên chùi nước mắt cho đứa nhỏ, nói:

- Tiểu thế muội, mối thù của bang chủ tức là mối thù của mấy vạn đệ tử từ trên xuống dưới trong bang, bọn ta nhất quyết bắt cho bằng được Hồn Nguyên Tích Lịch Thủ Thành Côn, băm vằm y ra làm vạn mảnh để rửa hận cho bang chủ. Không biết mẹ em bây giờ đang ở đâu?

Sử Hồng Thạch chỉ vào cô gái áo vàng nói:

- Mẹ cháu đang ở nhà Dương tử tử dưỡng thương.

Tất cả đến giờ phút này mới biết cô gái áo vàng kia họ Dương, còn như cô ta là hạng người ra sao, vẫn chưa đoán ra được chút đầu mối nào. Cô gái áo vàng thở dài một tiếng nói:

- Sử phu nhân cũng bị Thành Côn đánh trúng một chương, thương thế cũng không phải nhẹ, lại thêm đường xa rong ruổi đến được tị xá, lúc ấy chỉ

còn thoi thóp, liệu rồi có thuyền giảm hay không, cái đó ... cái đó cũng chưa nói được.

Chấp Pháp trưởng lão hậm hực nói:

- Gã Thành Côn kia không biết có thù oán gì với bang chủ mà lại hạ độc thủ như vậy?

Cô gái áo vàng nói:

- Cứ như di ngôn của Sử bang chủ mà Sử phu nhân chuyển lại, ông ta và gã Thành Côn kia hai bên không biết nhau, hai chữ thù oán không thể nào có được. Thành ra lão nhân gia đến lúc chết cũng vẫn không hiểu nguyên do vì sao. Cứ như Sử phu nhân suy đoán, có lẽ có người nào đó trong Cái Bang đắc tội với y nên y đi tìm Sử bang chủ để thanh toán.

Chấp Pháp trưởng lão trầm ngâm rồi nói:

- Gã Thành Côn kia vì cố tránh mặt Tạ Tốn, mấy chục năm nay tuyệt tích giang hồ, không ai biết y đi đâu, đệ tử Cái Bang làm gì có chuyện kết thù gây oán với y? Xem ra bên trong có điểm hiểu lầm nào đó ghê gớm lắm.

Chưởng Bát long đầu từ nãy vẫn đứng ngoài nghe không nói một lời, lúc này đột nhiên nhặt một thanh loan đao, như như vào cổ tên đầu hói giả mạo Sử bang chủ quát lớn:

- Tên ngươi là gì? Sao dám lớn mặt giả mạo Sử bang chủ? Mau mau cung khai, nếu nói láo một câu, hừ, hừ!

Nói đến đó y vung đao chém phập một cái, chặt một cái ghế đứt ra làm đôi, rồi lại để ngay vào cổ tên hói đầu. Tên đó sợ đến hồn bất phụ thể nói:

- Tôi ... tôi ... tiểu nhân tên là Lại Đầu Nguyên Lưu Ngao, vốn là một đầu mục ở sơn trại Loạn Thạch Cương ở Giải Huyện, tỉnh Sơn Tây, hôm đó xuống núi làm nghề không vốn, gặp phải Trần Hữu Lượng Trần trưởng lão, lại có thêm cả sư phụ của y nữa. Trần trưởng lão đá một cái ngã lăn tiểu nhân ra, giờ kiếm định giết, tiểu nhân vội vàng lạy lục xin tha.

Trần trưởng lão ngắm nghía tiểu nhân một hồi, đột nhiên nói: "Sư phụ, tên tiểu tặc này trông giống người hôm trước mình gặp quá". Sư phụ y lắc đầu: "Ha ha, tuổi tác đã khác, mũi lại tẹt, lại thêm hói đầu". Trần trưởng lão cười nói: "Đệ tử có cách làm cho y giống được". Họ bèn bắt tiểu nhân đi theo đến Giải Huyện, ở trong một khách điểm. Trần trưởng lão lấy thạch cao nặn cho mũi tiểu nhân cao lên, lại bắt tôi đeo tóc bạc giả, hóa trang thành như thế này ... các vị lão gia, tiểu nhân đâu có lớn mặt tày trời, cũng chẳng dám đến để đùa rồn với các vị, chỉ vì Trần trưởng lão bảo làm nên tiểu nhân phải cố mà làm.

Cái mạng chó của tiểu nhân nằm trong tay các vị, thật ... thật chẳng biết nói sao cho phải, trong nhà tiểu nhân còn mẹ già tuổi đã tám mươi, mong các vị đại gia tha cho.

Nói đến đây y quì phục xuống, liên tiếp rập đầu như giã gạo. Cháp Pháp trưởng lão trầm ngâm rồi nói:

- Trần Hữu Lượng xuất thân ở phái Thiếu Lâm, sư phụ y là cao tăng chùa Thiếu Lâm, y ... y còn sư phụ nào nữa?

Câu nói đó khiến Trương Vô Kỵ tỉnh ra, lập tức xen vào:

- Đúng thế, sư phụ của y chính là Thành Côn.

Chàng bèn đem chuyện Thành Côn hóa danh thành Viên Chân, vào chùa Thiếu Lâm bái Không Kiến thân tăng làm sư phụ các chuyện thuật qua một lượt, sau đó lại kể chuyện Viên Chân lên lên Quang Minh Đỉnh làm sao, sau cùng bị Ân Dã Vương đánh chết nhưng thi thể lại đột nhiên biến mất.

Chưởng Bát long đầu và Cháp Pháp trưởng lão cùng nói:

- Như vậy không còn nghi ngờ gì nữa, trên Quang Minh Đỉnh Thành Côn đã giả chết, trong cơn hỗn loạn y len lén chạy mất.

Truyền Công trưởng lão giận dữ nói:

- Thì ra tội khôi họa thủ là do tên gian tặc Trần Hữu Lượng mà ra. Hai thầy trò y mang dã tâm muốn độc bá thiên hạ, cho nên giết chết Sở bang chủ rồi cho tên giặc cỏ này giả mạo để làm bù nhìn cho chúng giết giây, rồi tiến thêm một bước hiệp chế Minh Giáo, lung lạc Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi ba đại phái. Gian kế của chúng không phải là không độc địa, dã tâm không phải là không to lớn. Còn Tống Thanh Thư đâu? Tống Thanh Thư chạy đâu rồi?

Mọi người lúc này chỉ chú ý đến bang chủ Cái Bang, thiếu nữ áo vàng, Sở Hồng Thạch mấy người, không ai để ý đến Tống Thanh Thư đã chạy theo Trần Hữu Lượng không biết tự bao giờ.

Nói đến đây, đem mọi việc ra ẩn chứng, gian kế của Trần Hữu Lượng đều lộ ra cả. Truyền Công trưởng lão quay sang cô gái áo vàng vái một cái thật sâu, nói:

- Cô nương có đại đức với tệt bang, Cái Bang không biết cách nào báo đáp.

Cô gái áo vàng cười nhạt nói:

- Tiên nhân chúng tôi cùng đời trước của quý bang có uyên nguyên thật sâu đậm, chút công lao nhỏ bé này, có gì đáng nói đâu? Còn tiểu muội muội nhà họ Sử này, nhờ các ông chăm sóc cho chu đáo.

Nàng khom mình hành lễ, bóng vàng thấp thoáng, đã nhảy lên trên mái nhà. Truyền Công trưởng lão gọi với theo:

- Xin cô nương đừng bước.

Bốn cô gái áo đen, bốn cô gái áo trắng cũng nhảy lên, tiếng đàn tình tang, tiếng tiêu réo rất, chỉ chốc lát tiếng đàn tiếng sáo đã đi thật xa, khúc chưa xong mà người không còn thấy nữa, phơi phới đến rồi lại phơi phới đi. Mọi người trong lòng ai cũng cảm thấy bồi hồi.

Truyền Công trưởng lão cầm tay Sử Hồng Thạch, quay sang nói với Trương Vô Kỵ:

- Trương giáo chủ, xin mời vào trong sảnh nói chuyện.

Cả bọn ăn mày cung kính đứng qua một bên, mời Trương Vô Kỵ đi trước. Trương Vô Kỵ vào trong sảnh, cùng bọn Truyền Công trưởng lão chia ngôi chủ khách ngồi xuống, Chu Chỉ Nhược ngồi ở bên cạnh chàng. Trương Vô Kỵ hỏi tên tuổi Truyền Công trưởng lão, Chấp Pháp trưởng lão và mọi người xong liền nói:

- Tào trưởng lão, nghĩa phụ tôi Kim Mao Sư Vương nếu có ở tại quý bang, xin được mời ra tương kiến, nếu không xin cho biết lão nhân gia hiện nay ở nơi đâu.

Truyền Công trưởng lão thở dài một tiếng nói:

- Tên gian tặc Trần Hữu Lượng giở thủ đoạn gian manh khiến cho Cái Bang phải hổ thẹn với anh hùng thiên hạ. Không dám dấu Trương giáo chủ, Tạ đại hiệp và Chu cô nương quả có bị chúng tôi mời đến khi ở quan ngoại, lúc đó Tạ đại hiệp thân bị nhiễm bệnh, hôn mê trên giường. Chúng tôi không cần động thủ quá chiều cũng mời được ông ta đại giá tới đây. Buổi tối trước đây năm hôm, Tạ đại hiệp đột nhiên đánh chết các đệ tử tậ bang canh giữ ông ta, thoát thân đi mất. Những đệ tử Cái Bang táng mệnh, quan tài còn giữ nơi hậu viện chưa kịp chôn. Trương giáo chủ nếu như không tin, xin quá bộ xuống hậu viện xem thử thì biết.

Trương Vô Kỵ nghe ông ta nói năng thành khẩn, hướng chi đêm hôm đó đệ tử Cái Bang chết ngổ ngang, chính mắt chàng đã thấy rõ, liền đáp:

- Tào trưởng lão đã nói thế, lẽ nào tại hạ lại không tin?

Chàng hỏi tiếp:

- Thế từ Lô Long một mạch chạy qua hướng tây, có để lại ký hiệu liên lạc của tệ giáo, tại hạ tra xét biết không phải do anh em trong bản giáo thực hiện, không biết việc này có liên hệ gì với quý bang chăng?

Truyền Công trưởng lão đáp:

- Xem chừng chắc là tên khốn kiếp Trần Hữu Lượng đã giở trò, nói ra thật xấu hổ, huynh đệ hoàn toàn không hay biết gì cả.

Trương Vô Kỵ gật đầu, trầm ngâm giây lát lập tức hiểu ngay: "Tên Thành Côn kia ra vào Quang Minh Đính như chỗ không người, ký hiệu bản giáo thế nào y chẳng biết? Gã này nếu như chưa chết, cái trò bùa phép này thế nào chẳng có liên quan đến y. Nếu như nghĩa phụ ta lọt vào tay Thành Côn ..." Chàng nghĩ đến đây, trên trán đổ mồ hôi, cố gắng định thần hỏi Sử Hồng Thạch:

- Tiểu muội muội, vị Dương tử tử kia sống ở nơi đâu? Trước kia em có biết cô ta không?

Sử Hồng Thạch lắc đầu:

- Trước kia em chưa hề biết chị ấy, sau khi gia gia chết rồi, má má cùng với em đem theo cây gậy trúc của gia gia lên xe đi mấy ngày liền, rồi lại đi xe đi lên núi. Má má không đi được, nghỉ một hồi, đi bộ một quãng rồi đến ngoài một khu rừng, má má gọi mấy tiếng. Sau đó có một tiểu tử mặc áo đen đi ra, rồi tới Dương tử tử đi ra, hỏi chuyện má má một lúc rồi cầm cây gậy đem đi một hồi lâu. Sau đó má má bất tỉnh, Dương tử tử dẫn em cùng với tám chị mặc áo trắng, mặc áo đen đi xe đến đây.

Con bé tuổi nhỏ, nói không ra đầu đuôi, hỏi đến địa danh ngày tháng nó đều chẳng biết gì cả, nên chẳng ai tìm hiểu thêm được chuyện gì. Truyền Công trưởng lão nói:

- Công tử của Hàn Sơn Đồng đại gia bên quý giáo cũng ở tại tệ bang.

Ông ta quay lại nhấn bảo vài lời, một tên đệ tử Cái Bang hấp tấp chạy đi. Chẳng mấy chốc đã nghe tiếng Hàn Lâm Nhi oang oang chửi bới từ hậu đường truyền ra:

- Bọn ăn mày ăn nhặt chúng bay chết đường chết chợ đừng có giở trò lường gạt ông nữa! Trương giáo chủ chúng ta thân phận cao quý là đường nào, ai thèm đến đến cái hang chuột của lũ ăn xin. Chúng bay có giỏi thì mau mau đưa ta về tây thiên đi thôi, đừng có thà thà thụt giở trò ma mãnh, không ăn thua gì đâu.

Quần cái ai nấy đều nghe, người nào mặt cũng lộ vẻ sượng sùng. Trương Vô Kỵ kính trọng Hàn Lâm Nhi là người khí khái, vội đứng lên đi lên mấy bước, thấy y mặt hầm hầm hung hăng đi từ hậu đường ra, liền nói:

- Hàn đại ca, tôi ở đây này, mấy hôm nay để cho đại ca phải khó chịu.

Hàn Lâm Nhi ngạc nhiên, mừng quá đổi, vội vàng quì xuống vái lạy nói:

- Trương giáo chủ, quả nhiên lão nhân gia đã đến thật, tiểu nhân thật không thể nào tưởng nổi. Giáo chủ mau mau truyền hiệu lệnh, giết sạch bọn ăn may thói tha đi thôi.

Trương Vô Kỵ cố nhịn cười đỡ y dậy nói:

- Hàn đại ca, các vị trưởng lão Cái Bang vị trúng phải gian kế của người ngoài nên mới hiểu lầm nhau. Bây giờ hai bên đã phân giải rõ ràng, tất cả nay đều là chỗ bạn bè cả. Hàn đại ca nể mặt huynh đệ một chút, xin bỏ qua cho.

Hàn Lâm Nhi đứng lên, vẫn hầm hực nhìn bọn Truyền Công trưởng lão, toan chửi thêm vài câu cho đỡ tức nhưng giáo chủ đã dặn như thế đành phải lặng thinh.

Chấp Pháp trưởng lão nói:

- Hôm nay Trương giáo chủ quang lâm, thật là vinh dự lớn cho tề bang. Mau mau chuẩn bị đại tiệc, tất cả anh em ta thứ nhất là để khoản đãi Trương giáo chủ, thứ hai là để xin lỗi chưong môn phái Nga Mi, thứ ba là để tạ tội cùng Hàn đại ca.

Lập tức các đệ tử Cái Bang cùng lên tiếng đáp ứng. Trương Vô Kỵ trong bụng lo lắng cho an nguy của nghĩa phụ, lại còn nhiều chuyện phải hỏi với Chu Chỉ Nhược không có bụng dạ nào để ăn uống vội vàng vòng tay nói:

- Mỹ ý của chư vị, bản nhân hết sức cảm tạ. Chỉ vì tại hạ vội đi kiếm nghĩa phụ, thế nào ngày sau cũng có lúc quay lại làm phiền chư vị, xin quý vị tha lỗi cho.

Truyền Công trưởng lão chèo kéo thêm mấy lần nữa, Trương Vô Kỵ thấy nếu mình khăng khăng ra đi không khỏi thất lễ với Cái Bang, đành phải ở lại dự tiệc. Trên bàn ăn, các cao thủ Cái Bang ai nấy trịnh trọng lên tiếng xin lỗi, đều nói đã sai các đệ tử Cái Bang khắp nơi truy tìm tung tích Tạ Tốn, một khi biết tin, lập tức phi báo cho Minh Giáo ngay. Trương Vô Kỵ cảm ơn, cùng các trưởng lão, long đầu đính ước, sau đó hai bên say sưa túy lúy một phen. Các cao thủ Cái Bang thấy chàng tuổi trẻ, võ công cao cường nhưng tuyệt nhiên không có vẻ gì kiêu ngạo, bụng dạ lại rộng rãi khoáng đạt nên tất cả cùng nắm tay thề chung sức kháng quân Nguyên. Đến khi đưa tiễn ai nấy đều bồi hồi, ra khỏi thành Lô Long đến mười dặm mới chia tay.